

Sygn. akt III Ca 545/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Andrzej Dyrda (spr.)

Sędzia SO Magdalena Balion - Hajduk

SR (del.) Maryla Majewska-Lewandowska

Protokolant Agnieszka Wołoch

po rozpoznaniu w dniu 27 października 2016 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa O. Wierzytelności Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko J. R.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 20 października 2015 r., sygn. akt I C 1302/15

oddala apelację.

SSR (del.) Maryla Majewska -Lewandowska SSO Andrzej Dyrda SSO Magdalena Balion - Hajduk

Sygn. akt III Ca 545/16

UZASADNIENIE

Powód (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł pozew do Sądu Rejonowego Lublin Zachód w Lublinie w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie od J. R. kwoty 37.033,64 zł z ustawowymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia wniesienia pozwu, co nastąpiło 29.04.2015r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu podniósł, że pozwany zawarł w dniu 23.04.2010r. z (...) BANK S.A umowę kredytu ratalnego na zakup pojazdów na kwotę 27.821 zł. Z dniem 4.01.2010 roku nastąpiło połączenie (...) BANK S.A oraz (...) Bank S.A. Z dniem 1.06.2012 r. nastąpiło przeniesienie całego majątku (...) Bank S.A w W. na (...) BANK S.A, który wstąpił we wszystkie prawa i obowiązki (...) Bank S.A. z dniem 1.06.2012 (...) Bank S.A zmieniła nazwę na (...) Bank S.A. Z uwagi na rażące naruszenie umowy przez pozwanego w części dotyczącej spłaty należności umowa została wypowiedziana. W związku z brakiem spłaty należności poprzedni wierzyciel wystawił przeciwko pozwanemu bankowy tytuł egzekucyjny, a następnie wystąpił do komornika o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, które nie doprowadziło do wyegzekwowania należności.

Na podstawie umowy o przelew wierzytelności zawartej pomiędzy powodem a poprzednim wierzycielem z dnia 19 grudnia 2014r. powód nabył wierzytelność w stosunku do pozwanego. Na wartość przedmiotu sporu składają się: 23.792,36 zł tytułem niespłaconej kwoty kapitału, 9.027,72 tytułem odsetek karnych, 898,28 tytułem kosztów wezwań upomnień i opłat poniesionych przez poprzedniego wierzyciela, 2.138,78zł tytułem odsetek umownych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela, 1165,50 tytułem odsetek karnych naliczonych od 30.11.2013 r., do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu.

Postanowieniem z dnia 28.01.2013r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę sądowi właściwości ogólnej pozwanego.

Pozwany nie zajął stanowiska w sprawie.

Wyrokiem zaocznym z dnia 20 października 2015r. Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim oddalił powództwo O. Wierzytelności Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. przeciwko J. R. o zapłatę.

Orzeczenie to poprzedził ustaleniem, że 23 stycznia 2010 roku J. R. zawarł z (...) Bank S.A w W. umowę kredytu nr (...) w kwocie 27.821,23 zł na zakup pojazdu F. (...) na okres 84 miesięcy z ostatecznym terminem płatności na 16.04.2017r.

Dnia 19 grudnia 2014r. (...) Bank S.A. w W. zawarł umowę przelewu wierzytelności z (...) Wierzytelności Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W..

Dnia 19.12.2014r. (...) Bank S.A wystawił zawiadomienie skierowane do pozwanego o dokonaniu przelewu wierzytelności na rzecz powoda.

Dnia 23.01.2015 roku sporządzono pismo wezwanie do zapłaty, w którym J. R. został wezwany do zapłaty kwoty 36.342,11 zł.

W tak ustalonym stanie faktycznym, pomimo, iż pozwany nie zajął stanowiska w sprawie, nie zasądził jednak żądania objętego pozwem. Sąd, przytaczając treść art. 339 § 1 k.p.c., uznał, że zachodzą uzasadnione wątpliwości, co do twierdzeń o okolicznościach faktycznych podanych w pozwie. Sąd wskazał, że z przedłożonych dokumentów nie wynika termin wypowiedzenia umowy kredytu z dnia 23 kwietnia 2010r. Pomimo podniesienia tych okoliczności, powód nie wykazał okoliczności wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego i egzekwowania wierzytelność z tytułu kredytu.

Z tych względów, Sąd uznał, że powód nie wykazał wymagalności roszczenia z umowy kredytowej, której termin płatności ostatniej raty przypadał na kwiecień 2017r.

Sąd wskazał nadto, że przelew wierzytelności w odróżnieniu np. od indosu wekslowego nie odrywa wierzytelności od jej podstawy prawnej, czego wyrazem jest art. 513 k.c. Zatem oprócz faktu zawarcia umowy przelewu na określoną kwotę pieniężną, nabywca ma obowiązek udowodnić również podstawę prawną dochodzenia pierwotnej wierzytelności, czego w niniejszej sprawie z pewnością nie zrobił, ponieważ nie wykazano, aby mógł domagać się już teraz, przed upływem terminów płatności kolejnych rat całości dochodzonej kwoty.

W świetle powyższego, Sąd uznał, iż powód wbrew obowiązkom wynikającym z art. 3 i 232 k.p.c. oraz art. 6 k.c. nie wykazał, istnienia i wysokości przelanej wierzytelności w niniejszej sprawie i dlatego powództwo zostało oddalone.

Apelację od tego orzeczenia wniósł powód.

Zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj.: art. 233 § 1 k.p.c. które miało istotny wpływ na wynik sprawy, polegającego na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów poprzez wyprowadzenie wniosków sprzecznych z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego przy dokonywaniu oceny wiarygodności i mocy materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie i przyjęcie,

iż powód, jako że nie przedłożył pisma w przedmiocie wypowiedzenia pozwanemu przez, bank umowy kredytu przez to nie wykazał wymagalności dochodzonego roszczenia, podczas gdy Sąd zupełnie pominął, iż postanowienia umowy kredytu wprost w swojej treści wskazują na datę wymagalności roszczenia z niej wynikającego, wiążąc ją z datą płatności dla każdej z rat z osobna, zaś wypowiedzenie umowy jest jedynie możliwością banku, którego cel należy rozpatrywać przez pryzmat możliwości postawienia całego zadłużenia w stan natychmiastowej wymagalności; oraz art. 339 § 2 k.p.c., które miało istotny wpływ na treść wyroku, poprzez uznanie, iż w przedmiotowej sprawie zachodzą uzasadnione wątpliwości uniemożliwiające wydanie wyroku zaocznego uwzględniającego powództwo, bowiem strona powodowa nie udowodniła wymagalności roszczenia, podczas gdy Sąd zupełnie pominął, iż rezygnacja powoda z dalszego wykazywania roszczenia związana była z całkowitą biernością pozwanego, zaś z brzmienia w/w przepisu obowiązującego od 5.02.2005 r. wynika, iż wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo jest możliwe jedynie w sytuacji gdy przytoczone przez powoda twierdzenia budzą uzasadnione wątpliwości same w sobie (już bez spełniania wymogu „co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy”) albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Na tych podstawach wniósł o zmianę wyroku w całości i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda: kwoty 23.792,36 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, zwrotu kosztów procesu za postępowanie przed Sądem 1 instancji według norm przepisanych oraz zwrotu kosztów procesu za postępowanie przed Sądem II instancji według norm przepisanych, w tym opłaty od apelacji i kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji oraz pozostawienie temu Sądowi orzeczenia o kosztach postępowania odwoławczego.

Sąd Odwoławczy zważył co następuje.

Sąd pierwszej instancji prawidłowo zakwalifikował roszczenie powoda, a następnie ustalił wszystkie okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Poczynione ustalenia dotyczące okoliczności faktycznych mają podstawę w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, który w zakresie dokonanych ustaleń jest logicznych i wzajemnie spójny, natomiast informacje zawarte w poszczególnych źródłach dowodowych nawzajem się uzupełniają i potwierdzają, przez co są w pełni wiarygodne.

Zgodnie z art. 339 § 2 k.p.c., sąd - jeżeli nie ma uzasadnionych wątpliwości - zobligowany jest do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej (tj. twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Sąd jest jednak zawsze zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów prawa materialnego, twierdzenie powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu. W tym zakresie nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c. Negatywny zatem wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972r., III CRN 30/72). Nadto, niezależnie od wynikającego z art. 339 § 2 k.p.c. domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, Sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do twierdzeń powoda z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie, sąd ma obowiązek przeprowadzić postępowanie dowodowe z urzędu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 r. I CKU 85/98).

Na podstawie tego co wskazano powyżej, nie ulega wątpliwości, że w niniejszej sprawie Sąd posiadał uprawnienie, aby przeprowadzić postępowanie dowodowe i na podstawie jego wyników, był uprawniony także do oddalenia powództwa. Nadto, należy zwrócić uwagę, że zgodnie z art. 229 k.p.c., nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości, natomiast zgodnie z art. 230 k.p.c., gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Oznacza to, że Sąd nie uwzględnia (automatycznie) „milczenia” strony jako uznanie przez nią roszczenia, co winno zmierzać do udzielenia ochrony prawnej zgodnie z żądaniem pozwu. Sąd ma bowiem obowiązek rozważenia całego materiału dowodowego w oparciu o art. 233 k.p.c., a powódka prawidłowo wypełnić obowiązki wynikające z art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.

Łączący poprzednika prawnego powoda z pozwanym stosunek prawny stanowił umowę kredytu. Poprzednik prawny udzielił pozwanemu kredytu w kwocie 27.821,23 zł na okres 84 miesięcy. Jak wynika z harmonogramu stanowiącej załącznik do tej umowy, data płatności ostatniej raty przypadł na 16 kwietnia 2017r. Powód nie wykazał aby zaistniały okoliczności uzasadniające wcześniejsze wypowiedzenie umowy kredytu, w związku z tym, nie było podstaw do uznania, iż roszczenie jest już wymagalne.

Ze wskazanych powyżej względów apelacja podlegała oddaleniu w oparciu o art. 385 k.p.c.

SSR (del.) Maryla Majewska -Lewandowska SSO Andrzej Dyrda SSO Magdalena Balion - Hajduk